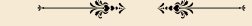

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:12	19:35	18:36	
20:16	19:38	18:34	ירושלים
20:12	19:34	18:36	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

חודש הרחמים

חודש אלול הוא חודש הרחמים והסליחות שכולם צריכים לשוב אליו באמת

ביטחון אמיתי

הסיפור הבא סופר בגיליון 'השגחה פרטית', ומעשה שהיה כך היה:

חודשים של נסיונות, שליחת קורות חיים, ראיונות עבודה למכביר, נסיונות להפעלת פרוטקציה - כל אלה לא הועילו. בשעת ערב אחת ישבו בני הזוג משפחת ד. בביתם, מתוסכלים וכמעט מיואשים. האשה מומחית במקצוע מסויים, אולם כל נסיונותיה למצוא פרנסה במסגרתו - עולים בתוהו. מה עוד יכולים הם לעשות?!

במחשבה שניה, הם החליטו שזהו מספיק. 'ידי חובת השתדלות כבר יצאנו בהידור רב' - אמר הבעל, 'אנחנו את שלנו עשינו. מעתה ואילך איננו מנסים עוד. יש לנו אבא שבשמים, הוא יפרנסנו ויכלכלנו. אין לנו על מי להישען אלא עליו!' - קבעו בני הזוג, ובהחלטה נחושה הסכימו שלא לנסות ולהשתדל יותר, אלא לבטוח רק באבא שבשמים.

למחרת, גב' ד. צועדת לתומה ברחוב, כשילדה קטנה נגישת אליה ומבקשת טלפון סלולרי להתקשר הביתה. הילדה מתקשרת אולם לא נענית, וגב' ד. ממשיכה בדרכה. חולפות כמה דקות, והנה - אותו מספר מחייג אליה. 'התקשרתם אלינו?' - שאל האיש שמעבר לקו, וגב' ד. שכבר הספיקה לשכוח מהילדה שביקשה לחייג מהמכשיר שלה, השיבה: 'אולי בקשר לקורות חיים למשרה פלונית?'

האיש שמעבר לקו, השיב כי כנראה מדובר בטעות, שכן אין הוא מחפש עובדים למשרה הזו. אבל הוא דווקא כן מכיר יהודי, שמחפש עובדת למשרה הזו. 'תתקשרי אליו ישירות' - הפטיר, ונתן לה את המספר...

עתה, נוכחה האשה כי יד ה' בדבר. היא מיהרה להתקשר, ועד מהרה שובצה כעובדת מן המניין. בלי קורות חיים, בלי נדונדים, בלי לבקש ובלי להתחנן. כי כשסומכים על אבא שבשמים - הוא מתגלה בדרכים מקוריות להושיע את הבוטחים בו, הבה נישען עליו ונבטח בו, והוא יעזרנו תמיד! (הרב אשר קובלסקי)

אין זכות המצילה כמו התורה הק'. 'אני לדודי' אני כל כולי פונה אל אהובי אל הבורא עולם להתקרב אליו כמה שיותר.

"אני לדודי" הרצונות שלי בטלים לבורא עולם אז "ודודי לי". ה"אני" הוא בעצם עבודה זרה, ה' מצוה את האדם ללכת לשיעור תורה אבל הוא רוצה משהו אחר, אתה רוצה אתה חולק על הקב"ה? זו עבודה זרה. זה חודש אלול - ה"אני" לא קיים, אין לי רצונות! וכמו שאומרת התורה "וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו" - אתה רוצה להודות לה? אתה יודע אין מודים לו? תזבח את הרצונות שלך, תאמר לו רבוש"ע לי אין רצונות! הרצונות שלך הם הרצונות שלי! אני בטל אליך!

אין הקטנים ביותר, נעזי פנינו מול הגדול ביותר, מלך מלכי המלכים הקב"ה, שמלאכים וחיות הקודש רועדים ממנו, אין אנחנו יכולים ומעזים להמרות את אף לעשות נגד רצונו. וכמו שאמר רבי אבא כהן ברדלא אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, יוסף קטן של שבטים היה ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו, כשיבוא הקב"ה ויוכיח כל אחד ואחד לפי מה שהוא על אחת כמה וכמה! כשאמר יוסף לאחים שלו 'אני יוסף' יצאה נשמתם מהפחד, אנחנו הקטנים ביותר - מול הבורא עולם הגדול ביותר, איזה פנים יהיה לנו ביום הדין לעמוד בדין לפניו יתברך.

אומר התנא 'דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון' - כלומר, אתה שידעת מאין באת טיפה סרוחה רימה ותולעה - ולאן אתה הולך, לפני הגדול מהכל תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם היה הוה ויהיה שברא כל בחכמה בעצה ובמזימה - מה תענה לפניו יתברך. לכן, אם אדם כל חודש אלול מפשפש במעשים שלו, חושב מה אני צריך לתקן, מה קלקלתי, מחדש את עצמו בחודש אלול פעם בשנה "עושה אוברול כללי", יש לו סיכוי להגיע לעולם הבא כמו שצריך. יש לו סיכוי להיות שלם ומתוקן ולעשות חובתו בעולמו ולזכות לסייעתא דשמיא ולנצח נצחים. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

חודש אלול הוא חודש של פשפוש במעשים, חודש של ביקורת נוקבת, חודש שצריך לבדוק את המעשים שלו על כל צעד ושעל, האם אני שומר שבת ואם כן - אין אני שומר שבת. אין המזון שלי, אם בכלל מברך ואם כן - אז אין אני מברך. מברך עם "גופיה" ורדיו דלוק, אוי לאותה בושה. אין הנחת תפילין שלו, אין התפילין נשארו לו מהבר מצוה ומאז לא בדק אותם? חודש אלול זה חודש של ביקורת נוקבת על כל צעד ושעל 24 שעות ביממה אין המעשים שלי, ביני לבין הבורא עולם.

בחודש הזה שצועדים ליום הדין, זה חודש שצריכים לחטוף זכויות, לחטוף מצוות, לחטוף צדקות. חודש אלול מזלו בתולה, אומרת המשנה "נותנים לבתולה שנים עשר חודש" דרשו רומזי רמזים מחדש אלול יוצאים התוצאות של כל השנים עשר חודשי השנה. כל זכות שעושים בחודש אלול קובעים לעצמינו לשנה שלמה, אלול - הוא קרש קפיצה לכל השנה כולה. אלול חזק - שנה חזקה. זהו חודש אלול.

וכמו שאמר רבי ישראל מסלנט זי"ע"א, למה דומה חודש אלול? לרכבת שיורדת אחת עשרה חודש וצריכה לעלות בחודש אחד מה שירדה ב11 חודש. אף אנחנו צריכים לתקן בחודש אחד כמה שיותר ממה שקלקלנו בשנה שעברה. אדם יש לו מכולת, יש לו עסק, כל יום הוא בודק מה קנית, מה מכרת, מה הפסדת, מה הרווחתי, ובסוף השנה עושים מאזן שנתי. אז אם כל השנה לא עושים חשבון הנפש וימיומי אז לכל הפחות בחודש אלול. למה שלא נשב עם עצמינו, להתבונן ולדעת, מה המצב הרוחני שלנו, האם אנחנו מתקרבים לבורא עולם או אחורה, מתרחקים ממנו ח"ו?

אלול ר"ת אני לדודי ודודי לי - כמה שיותר להתקרב אליו, כמה שיותר לעשות את רצונו ית'. אני עכשיו 40 יום לא זמין לדבר אחר. אדם עולה על האוטובוס כתוב עליו "לכותל המערבי" אתה יכול לבקש ממנו קח אותי לחיפה? אין מקום למשא ומתן זה אוטובוס לכותל. לכל אחד צריך להיות כתוב על המצח "אני לדודי" אני כל כולי לבורא עולם, ארבעים יום תפוס, אין שום דבר מענייני העולם שתופס לי את הראש בחודש הזה, חוץ מקיום מצוות חיזוק ביר"ש ותורה, לרוץ לשיעור תורה. בחודש זה אסור להפסיד אפילו שיעור תורה אחד כי

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מסכת קידושין

סיפר הרה"ג רבי מיכאל בוגנים שליט"א: סיפר לי אחד מידידי, אברך יקר שבנו בכורו לומד בישיבה שאינה בעלת שם בעולם הישיבות. תקופת השידוכים הגיעה והנה התברר שכל הצעה שמגיעה יורדת על הסף ממש, כשהמשפחה רק שומעת את שם הישיבה אינה מעוניינת לגשת להצעת השידוך כלל. השנים חולפות במהירות, שני האחים שאחריו כבר הגיעו לפרקם ולאחר שאלת רב הוחלט שלא לעכב את הרכבת, והם התאסרו ונישאו בזה אחר זה כשהם עוקפים בחוסר ברירה את אחיהם הבכור. היצע השידוכים החל מצטמצם והולך, מה גם שרבות מההצעות שכן החלו להתקדם, נפסלו על ידי הבחור עצמו מחוסר התאמה.

האב שהתקשר אלי באותו היום בדמעות בעיניו היה שבור עד מאוד. "במשפחה כבר החלו מרננים בלעג שהבן שלי לא באמת יודע מה הוא רוצה או שהוא מחפש משהו שעוד לא נברא", סיפר לי בכאב עצום. מצאתי את עצמי משוחח איתו ועם בנו בדברי חיזוק ואמונה. במשך מספר שנים הוספתי להיות בקשר תמידי של אמונה עם בחור החמז, עד שיום אחד אמר לי הבחור בשברון לב: "הגעתי למסקנה שמכיון שבארץ אני לא מוצא את זיווגי, במיוחד כששומעים את שם הישיבה בה אני לומד, הגיע הזמן שאטוס לחו"ל, ייתכן ששם אמצא את המיועדת לי".

הבחור אכן טס לחו"ל ושהה שם תקופה באחת הישיבות, אבל גם שם לא מצא את זיווגו. באחד הימים לאחר שיחה טרנס-אטלנטית כאובה נכנסתי אל מרן שר התורה הגאון ר' חיים קניבסקי שליט"א וסיפרתי לו על הבחור היקר שטס לחו"ל בחיפושיו אחר אבידתו ועדיין אינו מוצא. לתדהמתי השיב לי מרן: "תגיד לו שישבו מיד לארץ, הזיווג שלו נמצא כאן, לא שם!". העברתי את התשובה המפתיעה לבחור, שאכן מספר ימים לאחר מכן שב ארצה. בשיחתנו שוב העלה לפני את הספק: "מה יהיה? והרי הישיבה על אף שהעלתה אותי במעלות התורה והיראה הינה ללא שם כלל". ואני השבתי לו שצריך לזכור את דברי החזון איש באגרותיו שלא תלות מבטחו בהשתדלויות שספק אם

מועילות ולהרבות בתפילות שוודאי מועילות. "אם מהשמים נודמן לך ללמוד דווקא בישיבה זו, וודאי מהשמים כאן יגיע זיווגך, וההשתדלות האמיתית היא להרבות בתפילות ובאמונה בה".

אכן, הבחור היקר התחזק מאוד באמונה ובתפילה. כך למשל, את הסגולה להתפלל ארבעים יום בכותל ברציפות עשה במסירות נפש של ממש, וכשלא נושע אמר - אני אכפיל את הסגולה, והלך שמונים יום, וכן על זו הדרך. ודבר מסור בידינו מחז"ל - כל תפילה עושה רושם בשמים ומתקבלת, אם לא לישועה זו לישועה אחרת.

זמן מה לאחר מכן התבשרנו בבשורה משמחת לב כי הבחור התארס למזל טוב. וכאן ראינו את ראשית פירות התפילה. מדובר היה בבחורה צדיקה וכלילת המעלות שנכנסה זמן קצר לפני כן לעולם השידוכים. כל בני המשפחה הודו בפה מלא כי בשביל שידוך כמו זה שווה היתה כל ההמתנה.

מועד החתונה התקרב, תאריך החתונה נקבע ליום שלישי כ"ה חשון תשע"ה. היה זה לילה לפני יום החופה והחתן הנרגש והמוחש מההכנות הרבות והבלתי נגמרות הגיע ללון בביתם של סביו וסבתו ברחוב אגסי שבשכונת הר נוף הירושלמי. לפני שנרדם ביקש מסבתו להעיר אותו בבוקר בשעה שש, על מנת שיספיק להתפלל במנין הקבוע של שש וחצי בבית הכנסת 'בני תורה' שבו נהג להתפלל בקביעות.

השחר עלה. בשעה שש וחצי התאספו מתפללי המנין, יהודים יקרים של צורה, לתפילת שחרית כשהם מעוטרים בטלית ותפילין וקרבים לפני ה'. דקות מספר לאחר מכן הגיעו שני מפגעים ערביים לפתח בית הכנסת, חמושים ברובים ובגרזנים, ותוך רגעים ספורים היה המקום הקדוש לחרדת אלוקים כשקורבנות עולה קדושים נעקדים על קדושת שמו יתברך, בתוככי בית מקדש מעט. אבל החתן בדרך נס לא היה ביניהם. באותו הבוקר נתן ה' בליבה של הסבתא את המחשבה שלא לעשות

את רצונו של נכדה ולא להעיר אותו בשעה הידועה. "הוא עיף והיום יום החתונה", אמרה לעצמה, "עדיף שישן עוד מעט ויקום למנין של השעה שבע". בשעה שבע כבר שמעו כולם על נס ההצלה הכללי והפרטי.

כשהגעתי לאולם החתונות באותו ערב קיבל אותי ידידי אבי החתן בהתרגשות ובשמחה עצומה. "מי יודע אם לא התפילות הרבות שבשנות ההמתנה הארוכות הן אלו שזיכו אותנו לקבל את חייו של בני החתן היום במתנה. שהרי אין תפילה השבה ריקם, וכפי שאמרת לי אז כן נהיה: אין תפילה שלא עושה רושם בשמים, אם לא לישועה אחת או לישועה אחרת או לישועה כפולה ומכופלת".

מספר חודשים לאחר מכן אמר לי החתן באופן אישי בוו הלשון: "דע לך שאני נותן שבח והודיה לה' יתברך על כל שנות העיכוב הארוכות שבהם התחזקתי ועליתי במדרגות האמונה והביטחון. אילולא שנים אלו ברור לי שלא הייתי זוכה לאישה צדקת כמו רעייתי, ולהקים בית המושבת על יסודות איתנים של אמונה ויראת שמים".

כמה חבל הוא שרק עתה כשאנו רואים במוחש את יד ה' אנו נרגעים. אם היינו חיים אמונה בדרגה גבוהה יותר, מאמינה ובוטחת יותר, היינו יודעים גם בשנים הללו של החושך כביכול, שקודשא בריך הוא מכין בעבורנו את המסלול הטוב ביותר. היינו שמחים ושלוים שה' שהוא בעל הרחמים, חפץ בטובתנו, יודע טוב יותר מאיתנו מה טוב לנו.

כמו שכותב החתם סופר בדרוש לפרשת זכור וזת"ד: "כי טוב לגבר כי ישא עול בנעוריו" - לסבול ייסורי עולם הזה בשמחה, כי טוב יהיה לו לבסוף, כמו שאמר דוד המלך ע"ה: "אודך כי עניתני ותהי לי לישועה" - פירוש, מיד כשעניתני הייתי מתחיל להודות כי ידעתי שסופו ישועה, שסבל אחד עושה

יותר מכמה תפילות.
לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

**"דקות מספר
לאחר מכן הגיעו
שני מפגעים
ערביים לפתח בית
הכנסת, המושים
ברובים..."**

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

**הייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הענין, ואם חבירו אינו בעיה יקבל על עצמו כשיחזור שיפייסנו.

אסור לאדם להיות אכזרי וקשוח באופן שלא ירצה להתפייס, אלא כל אדם צריך להיות נוח לרצות, ובשעה שמבקש ממנו מי שחטא לו למחול לו, הוא מוחל בלב שלם ובנפש חפצה. ואפילו הצר לו מאד וחטא לו הרבה, לא יקום ולא יטור, והוא דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון, אבל הגויים ערלי לב אינם כן, אלא "ועברתם שמרה נצח". וכן הוא אומר על הגבועונים שלא רצו למחול ולהתפייס, "והגבועונים לא מבני ישראל המה". (עמ' רב)

מעשה נורא במעלת התשובה

מעשה באיש אחד עשיר מופלג ושימו נתן, וַיִּרְאֶה אִשָּׁה אַחַת נִשְׂוֵאָה יִפְתַּ תָּאֵר מֵאֵד, וְשָׁמָּה חָנָה, וַיַּחֲשֹׁק בָּהּ וַיֵּאָהֲבָהּ מֵאֵד, וַיִּצַּר לָנֶתָן עַל שְׂלֵא הִיא יִכּוֹל לָגֵשֶׁת אֵלָיָה, וַיַּחֲלֶה מֵאֵד, וְאָמְרוּ הַרֹפְאִים, שֶׁאֵין לוֹ תִּקְנָה לְהִתְרַפֵּא אִלָּא אִם כֵּן יִהְיֶה עִמָּה, וְחִכְמֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרוּ, יָמוּת וְלֹא תִהְיֶה עִמּוֹ, כִּי הוּא עוֹן גִּילּוּי עֲרִיּוֹת שֶׁנֶּאֱמָר בּוֹ, יִהְרַג וְאֵל יַעֲבֹר. וּבַעֲלָהּ שֶׁל חָנָה הִיא עֵינֵי מֵרֹחַ, וּבַעֲלֵי חוֹבוֹת רַבִּים הֵיוּ נוֹגְשִׁים אוֹתוֹ, עַד שֶׁנִּתְּנָהוּ בְּבֵית הַסּוּהָר, וְאִשְׁתּוֹ הִיָּתָה טוֹוֹה בְּצִמְרָ לִילָה וַיּוֹמֵם כַּדִּי לִקְנוֹת לֶחֶם לְבַעֲלָהּ.

ויהי ימים במשמר ותקצר נפשו למות, ויהי היום ויאמר לאשתו, אנא לכי אל נתן שהוא עשיר מופלג, ובקשי ממנו הלוואה ותפדי אותי מבית הסוהר. ותאמר לו חנה אשתו, הלא שמעת אם לא ידעת שהוא חולה מאד בשבילי, ואיך אלך אליו לבקש ממנו הלוואה, ותקצוף עליו ותלך לביתה, ואחר ימים ריחמה על בעלה והלכה לבקרו, ויחזור להתחנן אליה בדמעות שלישי, שתציל אותו ותפדה נפשו מיד שאול, על ידי הלוואה, ותחמול עליו, ותתפלל לה' שלא תכשל בעבירה, והלכה לביתו של נתן, ותבקשהו לתת לה הלוואה לשחרר את בעלה מבית האסורים, ויצוה למשרתיו, לתת לה כחפצה, ויעשו כן.

ויאמר לה הנה עשיתי רצונך ככל אשר שאלת ממני, ואת יודעת שאני חולה מאד מאהבתך, עשי עמי רצוני והקיי אותי, ותאמר לו חנה, הנה אני בידך, ואין לי פה להמרות את פיך, אבל שמע נא ואתה דע לך, כי באה לך שעה גדולה וגורלית לקנות חי עולם הבא, אנא הזהר בנפשך ואל תאסור אותי על בעלי, ותאבד את כל שכרך בעולם הבא, והלא אתה מלא מצות

כרמון בצדקות ובמעשים טובים וחבל מאד שתפסיד את הכל בגלל הנאת רגע, ולא תעשה דבר של הנאת רגע ותאבד את כל טוב הצפון לצדיקים, חשוב נא שהגעת לחפצך בגבורה על יצרך, וכמאמר חז"ל איזהו גבר הכובש את יצרו, ותקיים רצון בוראך, ואז אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא.

ויהי כשמוע נתן את דבריה, אור חיל וקם ממשנתו, וגער ביצרו, ויתפלל לפני השם יתברך ויאמר, אנא ה' חזקני אך הפעם לכבוש את יצרי, והדרכיני בדרך הטובה והישרה לפניך ולשוב בתשובה שלימה, ולא אבוש בעולם הזה ולא אכלם לעולם הבא. עזרני ה' על דבר כבוד שמך. ויעמוד ויאמר לחנה, ברוכה את לה' וברוך טעמך אשר כיליתיני היום הזה מבוא בדמים, כי מוסר פיך חדר לנבכי לבבי, וגלגלו בשמים זכות על ידיך להתגבר על יצרי, לכי לשלום ופדי את בעלך מבית האסורים. ותקם חנה ותפדה את בעלה מבית הסוהר, אולם בעלה חשד בה כי נתן בא אליה, והבדיל את עצמו ממנה, ולא קרב אליה.

ויהי לימים היה רבי עקיבא מתהלך עם תלמידיו, וישקף וירא איש רוכב על סוס אשר על ראשו אור גדול ומוהיר כזוהר הרגיע, וישאל לאחד מתלמידיו, מי האיש הלזה הרוכב על הסוס, ויאמר לו, זהו "נתן" אשר חשק באשת איש, וישאל לתלמידיו האם תראו דבר על ראשו, ויאמרו, לא. ויבקש להביאו אליו. וישאלוהו רבי עקיבא אמור לי בני מה עשית שזכית לכן, וסיפר לו כל הדברים אשר אמרה לו חנה, ואשר על ידי כך אור עוז ותעצמות לכבוש את יצרו, וישמח רבי עקיבא, ויאמר לו, אשריך וטוב לך בעולם הזה ובעולם הבא. ועתה בני שמעני ויטיב לך, בוא אלי ואלמדך תורה שתזכה לנחול חיי העולם הבא. ויעש כן. וישב לפניו, ויפתח לו את דלתות לבו בחכמה ויעלה מעלה מעלה במעלות התורה, ובתשובה ובמעשים טובים, עד שהיה רבי עקיבא מושיבו אצלו בבית המדרש,

ויהי היום ויעבור בעלה של חנה ליד בית המדרש, וישקף בעד החלון, וירא את נתן יושב על ידי רבי עקיבא, וישתומם מאד, וישאל אל תלמיד רבי עקיבא על זאת, ויספר לו את כל המעשה שמסר נתן לרבי עקיבא, אז האמין האיש לדברי חנה אשתו, כי היא טהורה ונקיה מכל חטא, ויבא לביתה, ויבקש ממנה מחילה על שחשד בה בדבר נתן, והעתיר עליה שהשם יתברך ירבה שכרה כפלי כפלים.

וכך קראו שמו "נתן דצוציתא", על שם ניצוצי אור שעל ראשו, כפי שנראה לרבי עקיבא. ועל אחת כמה וכמה בעולם הבא, הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. (ענף עץ אבות למרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל עמ' רפ-רפא)

להלכות נוספות של הרב יגון חורי
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

הלכות תשובה

כתב הרמב"ם: אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהם מעשה כגון חילול שבת וזנות וגזל ועריות, אלא כשם שצריך לשוב בתשובה מעונות אלו, כך צריך אדם לחפש בדעות הרעות שיש לו, ולשוב מן הגאווה הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן ההיתול, ומרדיפת הממון והכבוד, ומרדיפת המאכלות וכיוצא באלו, מן הכל צריך לחזור בתשובה. ואלו העונות קשים יותר מאותם שיש בהם מעשה, בזמן שאדם משתקע במדות רעות אלו קשה לפרוש מהם. ונאמר: "יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח". (חזו"ע עמ' רי)

אל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאים שעשה, אין הדבר כן, אלא אהוב ונחמד הוא לפני השם יתברך כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששכרו הרבה מאד, שהרי טעם טעם חטא ופירש ממנו וכבש יצרו. ואמרו חז"ל: מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. כלומר מעלתם גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם, מפני שבעלי תשובה כובשים את יצרם יותר מהם. (עמ' ריג)

אופן עשיית התשובה

עיקר התשובה הוא: א. שיעזוב החוטא חטאו, ויסיר אותו לגמרי ממשבתו. ב. יחליט בלבו לבל יעשהו עוד. ג. יתנחם בחרטה גמורה על מה שעשה וצריך להתודות בשפתיו, ועיקרו של ידיו כך: אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך, והרי נחמתי ובושתי במעשי, ולעולם איני חוזר לדבר זה.

ואם אירע שהחליט האדם בדעתו בזמן תשובתו באמת שלא יחזור עוד, ולבסוף חזר ונכשל, אפילו כמה פעמים, אין תשובתו מתבטלת אלא ימחלו לו העונות שלפני תשובתו, ויתבו עליו מה שיעשה לאחריה. (ילקו"י עמ' תקסט בשם הגאונים)

התורה מכפרת עון, אפילו חטא שיש בו כריתות ומיתות בית דין, בזכות התורה ניצל מן היסורין!

התורה מכפרת עון, שאף העבירות החמורות מתכפרות בלימודו, וכמו שאמרו חז"ל (ילקו"ש הושע ס' תקכב): אמר הקב"ה חביבי עלי תלמוד תורה שלכם יותר מכל הקרבנות שבתורה, ומכל הזבחים שזבח שלמה לפני, שנאמר "כי טוב יום בחצרך מאלף בחרתי", דכתיב, "אלף עולות יעלה שלמה". וכן אמרו (ר"ה יח.): בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בתורה. ואשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו. ואמרו עוד חז"ל (ויקרא רבה פרשה כה ס' א): נאמר "בתורה עץ חיים היא למחזיקים בה", אמר רב הונא אם נכשל אדם בעבירות חמורות ונתחייב מיתה בידי שמים, מה יעשה ויחיה, אם היה לימוד לקרות דף אחד יקרא שני דפים, ואם היה לימוד לשנות במשנה פרק אחד ישנה שני פרקים, ואם אינו לימוד לקרות ולשנות ילך ויעשה גבאי של צדקה ויחיה.

כתבו הראשונים, אם עבר אדם על כריתות ומיתות בית דין, ושב בתשובה, אע"פ שאינו מתכפר לו לגמרי בלא יסורין (יומא פו.), מכל מקום הצדקה מגינה מן היסורים, ו"תלמוד תורה כנגד כולם", שנאמר (משלי טז ו), בחסד ואמת יכופר עון, אמת זו תורה, שנאמר (משלי כג כג), אמת קנה ואל תמכור וכתבו האחרונים בשם רבינו האר"י, שכל מה שתמצא בדברי הראשונים סיגופים ותעניות לכפרת עונות, לא נזכרו דברים אלו אלא למי שאין עמלו בתורה, אבל מי שתורתו אומנותו ועמל בתורה, זאת היא תקנתו להיות עוסק בתורה בהתמדה, ואין צריך להתענות פן יחלש ויתבטל מלימודו.

אפילו אם חטא בכריתות ומיתות בית דין, אם הוא תלמיד חכם כיון שחזר בתשובה והוא עוסק בתורה תמיד, בזכות התורה ניצל מן היסורין. (חזו"ע עמ' ריח-ריט)

חזרה בתשובה בבין אדם לחבירו

עבירות שבין אדם לחבירו, כגון החובל בחבירו, או שגזלו, או עשק את עמיתו, אין יום הכפורים מכפר לעולם, עד שישלם לחבירו מה שהוא חייב לו, ואף על פי שהחזיר לו הממון שהוא חייב לו, צריך לרצותו ולבקש ממנו מחילה שימחול לו, ואפילו לא הקניט את חבירו אלא בדברים בלבד, צריך לפייסו ולהפציר בו שימחול לו.

לכתחילה צריך לרצותו הוא בעצמו ולא ע"י שליח או מכתב. ומ"מ הכל לפי

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

בשביל מידת הביטחון צריך ענוה

בשמחה, ובטח בה' שהכול הוא לטובתו, וזהו שאמרו ז"ל (עבודה זרה כ') ענוה גדולה מכולן כנ"ל. וגם אמרו בא חבקוק והעמידן על אחת, והיא האמונה והביטחון, כי מחמת הענוה והשפלות אינו מבקש מהשם ברוך הוא מותרות. כמו שכתב פ"ו משער הנ"ל, שיסיפק לו מסיבות המזון מה שיזדמן, ומה שימצא מאשר תהיה נפשו נמבזה ונקלה בעיניה כו, ומידה זו יביאו לידי מידות הביטחון בו יתברך, שיזדמן לו כל צורכו מה שהוא לטובתו.

ויש לומר זהו שאמר דוד ע"ה (תהילים קל"א) "לא גבה ליבי ולא רמו עיני כו", המורה על מידות הענוה, ואמר "אם לא שיויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אימו", הוא מורה על מידות הביטחון. וכמו שכתב בשער הביטחון פרק י'.

ומזה יבין האדם כי שתי מידות הללו הענוה והביטחון אחת הן, ואי אפשר לאדם שיהיה לו מידת הביטחון זולת מידת הענוה. כי בהיפוך מי שיש בו גסות הרוח אינו יכול לבטוח בה' כראוי, כי מחמת גאוותו וגודל לבבו, רודף תמיד אחר מותרות. כמו שכתב בשער הכניעה פ"י ז"ל: "כי מי שנכנסה בו הגאוה והגדולה, אין העולם וכל אשר בו מספיק לו לכללתו, לגובה ליבו ובזותו מה שהגיע לחלקו ממנו. וכאשר יהיה נכנע, אין לנפשו אצלו שום מעלה, ומה שמזדמן לו מן העולם הוא מסתפק בו למזונותיו ולספקו" וכו, ע"ש.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

מובא בספר "מרפא לשון" (עמוד הענוה): לא יכסוף לזולת מה שבחר לו האלוקים, ולא ירצה אלא מה שרצה לו, ונמסר אל האלוקים, ומשליך נפשו וגופו אל דינו, ולא יגביר עניין על עניין ולא יבחר על זולת מה שהוא בו מענייני עולמו, כמו שאמר אחד מן הבוטחים, לא הסכמתי מעולם בעניין, והתאויתי לזולתו" כו, ע"ש.

[כלומר מעולם לא הסכמתי על עסקא, דירה, מכונית, אישה וכיוצא שלקחתי, ולאחר מכן התחרטתי: למה לא עשיתי או למה לא לקחתי משהו יותר טוב... ובזה רוב בני האדם לקויים להיות "מתחרטים" "כואבים" בהאשימם אחרים או את עצמם, למה הייתי פזיז...? למה לא שמעתי לפלוני שיזרזני...? למה לא אמרתי כך...? למה כן אמרתי כך...? וכל זה מפני שחסר אצלם הידיעה הנזכרת והיא: אם הסכמת על דבר, זהו, זה מן השמיים, לעולם אל תחפוף בזולת הדבר שהסכמת עליו. לכן שים משפט זה של אחד מהבוטחים שהזכרנו לנגד עיניך והידבק בו ואז תנוח נפשך מכעס והאשמה].

גם הוא אחד מסימני הכניעה מן הנכנע כו כשיפגעהו פגע בממונו, או יקרה מקרה בקרוביו אם יגביר הסבל על החרדה, וירצה בגזרת הבורא, ויצדיק את דינו, יורה על כניעתו הטובה ושפלותו לאלוקים כו, ונאמר (עמוס ה') והמשכיל בעת ההיא ידום, ע"ש.

כי מחמת הכניעה והשפלות לפניו ברוך הוא, מקבל מאיתו יתברך הכול

"בן אדם מה לך נרדם..."

בכל חצות לילה בחודש אלול
מתקיימת אמירת סליחות ברוב עם

בהשתתפות ראש הישיבה

הרב דניאל זר

בישיבת אור דוד

רחוב המכבים 108, בני ברק
(ליד קניון אילון)

לפרטים ניתן לפנות למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12 או באתרנו